

Leerrede over Psalm 25: 10, uitgesproken op Woensdagavond 28 april 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen: - Psalm 25: 1

Lezen: - Psalm 25.

Voorrede:

Wij weten dat de Schriftuur ons bijkans op elke bladzijde leert, dat het hier op dit benedenrond de strijdende kerk is. Niet de triomferende, maar inderdaad de kerk in strijd. Wanneer zich daarvan ook in ons leven gaat openbaren, wat ligt er dan een rijkdom, een volheid, een schat in het boek der psalmen begrepen! Want inzonderheid in de psalmbundel, waarin David, Asaf, en andere heilige mannen, zich uitspreken en de diepste grond van hun hart open leggen en voor God ontboezemen, daarin gevoelen wij, hoe zij beleefd hebben lidmaat van de strijdende kerk te zijn. Welk een gezegende uitkomst er aan verbonden is geweest en hoe de milde hand Gods daarin juist over hen openbaar gekomen is. Wel opmerkelijk: juist dáárin, in de strijd!

Ook het vers dat wij zongen tekent ons dat ten volle. Immers, wij zongen:

'k Hef mijn ziel, o God der goden,
tot U op; Gij zijt mijn God!...

Daarin voelen wij aan: strijd, kruis, lijden. De bijvoegingen:

'k Heb op U vertrouwd in noden,
weer van mij toch schaamt' en spot....

geven dus tevens te kennen dat, wat achter hem lag moest ook een leven van strijd, van noden geweest zijn, waarin God hem had uit- en doorgeholpen. Daaruit heeft hij weer de vrijmoedigheid:

Dat mijn vijand nooit van vreugd,
om mij opspring'.

ook daarin spreekt het geloof zich uit:

Die U wachten,
dekt nooit schaamt';

want anders zou God niet waarachtig zijn, Zijn woord niet waar.

Maar die de deugd,
zonder oorzaak, stout verachten.

die wèl, maar niet degenen, die het oog op Hem geslagen hebben. Dat vooreerst.

Ten andere merken wij ook dit op, dat Satans toeleg in het paradijs geweest is, om de mens geheel en al van God los te maken, dat de mens, geheel en al met de rug naar God kwam te staan, en zijn hart en leven geheel zou verpanden aan satan. In zijn listen is het hem ook gelukt Adam als verbondshoofd van God los te maken en satan toe te vallen, de leugen te geloven.

Het werk Gods en Zijner genade is, om de ellendige en rampzalige zondaar weer aan Zijn genadetroon te binden, weer bij Hem - Die de overvloedige Fontein aller goeden is - alles te zoeken. Van nature doet dat niet één mens. Daar is aanleiding en oorzaak nodig waaruit dat geschiedt: " 'k Hef mijn ziel, o God der goden, tot U op."

Kunnen wij strijd, kruis, lijden, de druk van onze zonde, de kennis van onze staat missen? Nee toch? Als er geen aanleiding en oorzaak is waardoor wij gedrongen worden om naar God, onze Schepper te vragen, zelfs al hebben wij genade en aanneming bij God verkregen, dan kunnen wij het in de wereld en bij satan wel stellen. Van nature komt er voor de dag dat alles in ons naar het zien- en zinlijke, het ijdele en vergankelijke, trekt.

Wat is dan de liefde? Juist kruis, lijden, druk, ellende. Ik zeg met nadruk dat het de liefde is. Niet dat wij dat altoos kunnen bekijken, want wij moeten erbij gebracht worden dat het de liefde is. Anderszins zouden wij zeggen: o, wat is toch mijn leven! Komen wij er achter - worden wij erbij gebracht zoals de zaken zijn - dan belijden wij met de dichter:

Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis,
naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door d' aardse woestijn:
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.

Ik vraag een wijle uw aandacht voor een Woord der Schriftuur, doch zoeken wij vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde en onmisbare zegen.

Tekst:

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen vindt U in de ons zo-even voorgelezen 25e psalm, nader het tiende vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid, degenen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren.

Zingen wij echter vooraf uit psalm 85 het 3e vers:

Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft;...

Leerrede:

De psalmdichter van deze psalm is iemand geweest die uit ervaring sprak. Hij is die gezegende lessen zelf eigen geworden. David in wiens jeugd al werkte: "Eén ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken; dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijnen tempel."

In zijn jeugd was reeds werkend van het verbond en de getuigenissen Godes. Welk verbond wordt hier bedoeld? Is hier sprake van het Verbond der werken? Nee toch? Hiervan kan geen sprake zijn. Immers, is het niet de bedoeling dat wij het Verbond der werken zouden bewaren, want dat is verbroken. Het Verbond der werken was een goed verbond dat God met Adam in het paradijs had opgericht, waarvan gold: "Doe dat en gij zult leven." Maar Adam, zijn beginsel niet bewaard hebbend - gegeten hebbend van de vrucht des booms, welke God hun verboden had - heeft daardoor dat verbond gebroken, waardoor er in alle eeuwigheid geen heil meer uit te verwachten is. Uit de werken der wet: doe dit, en laat dat, zal geen vlees meer gerechtvaardigd worden voor God. De ganse wereld ligt krachtens deze verbondsbreking voor God verdoemelijk.

God heeft echter een Nieuw Verbond, het Verbond der genade, opgericht. David moet zekerlijk daarop het oog hebben gehad, op het Verbond der genade ofwel het Verbond der verlossing, dat zulk een verheven verbond is. Het wordt genoemd: "Van een zoveel beter verbond is Jezus borg geworden." Het woord op zichzelf beschouwd: Verbond der genade, of der verlossing, doet al horen, dat het in tegenstelling is van: "Doe dat en gij zult leven." Immers, het is een verbond van toebrenging, genade, verlossing. Daar spreekt God van, nagenoeg op elke bladzijde in de Schriftuur. Telkens treffen wij die zaken aan: arbeid, werk der genade. Maar wij zijn zulke verdoolde stervelingen, die, hoewel wij zelf de tekenen des verbonds aan onze voorhoofden dragen - gedoopt zijn in de Naam Gods des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, waarin God betuigt een eeuwig Verbond der genade met ons op te richten, Christus ons te wassen door Zijn bloed, die Geest om ons te dienen ten leven - leven wij van nature in een wereld die in het boze ligt, in een staat van oordeel en vervloeking. Zijnde in zonde ontvangen en geboren, leven ons eigen leven, alsof dat zo behoort, alsof er nooit oordeel of straf zal zijn. Waarom? Zó diep zijn wij gezonken. Het wordt genoemd: dood door de zonde en de misdaden.

Zó diep zijn we gezonken dat we niet eens ons ongeluk zien, het niet eens gevoelen. Zelfs met een ijskoud hart kunnen wij er over praten, en met anderen spreken over de ernst van onze staat en geval, maar niet het minst werkzaam zijn om onze ziel er als een buit uit weg te dragen. Met onze mond belijden we wel dat het leven maar een handbreedte gesteld is, maar gelijktijdig maken wij de rekening op voor toekomstige jaren! Wat is toch een mens! Zo zijn we door onze val. Als God niet bewogen geweest was uit Zichzelf en geen redenen uit Zichzelf genomen had om Zijn Naam heerlijkheid aan te doen - Zijn werken openbaar brengend door zondaren uit die staat te halen - dan zou niemand ooit naar God vragen of zoeken.

Het is Zijn grote liefde en barmhartigheid wanneer Hij zondaren aan het hart komt te brengen dat zij God kwijt, in een staat van oordeel zijn en op reis naar de hel. In de ernst van die staat en toestand is het, dat een mens, al is het dat hij vanaf zijn jeugd is opgevoed dat er een Verbond der genade is, aan het werk gaat om zijn leven te verbeteren, zijn staat te veranderen, Gode aangenaam en welgevallig te worden. Doch moet dan met schrik ervaren en beleven: dat gaat niet. Als men al één zonde laat, dan komen er wel tien voor in de plaats. Als wij de wereld uitwendig de rug toekeren omdat het ons de dood is geworden, zal openbaar worden dat héél de wereld in ons woont. En als wij enig goed willen denken of doen, dan lijkt de zonde wel te verduizendvoudigen.

Minder zonde doen en groter zondaar worden! Waartoe is dat? Opdat onze eigen werken worden afgebroken en wij leren om God aan te roepen, onze ziel tot Hem op te heffen, gelijk David deed. Te vragen of er nog een weg is waardoor wij die welverdiende straf kunnen ontgaan, en wederom tot genade komen. Wanneer wij het niet meer weten, als ten einde raad zijn, geen uitweg meer zien, dan is er bij God raad. Want Hij heeft een genadetroon opgericht in Zijn lieve Zoon. Er is een Verbond der genade. Hij wil uit genade zondaren zaligen, zonder werken, waarde of verdienste. Deze zaken - dat er bij Hem uitkomst is, dat er zaligheid is en waardoor - wil Hij door het Evangelie ons aan het hart brengen. In banden en noden wil Hij dat onderscheidenlijk aan ellendige zondaren ontdekken.

Daartoe openbaart Hij dat er een Persoon des Middelaars is, hoe Hij is in Zijn vernedering, verhoging, van Zijn ambten, kortom heel dat werk der Goddelijke genade en eeuwige liefde, opdat wij zouden weten en doordrongen worden van: word ik zalig, dan geschiedt dat alleen uit genade, krachtens dat Verbond hetgeen God heeft opgericht in Zijn lieve Zoon. Daarbuiten kan het niet! En die Jehova wil dus, dat wij dat Verbond, Zijn woord en leer zouden eren. Daarom wordt het hier in één zin door David genoemd: "Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren."

Hier is sprake van heel de leer van zaligheid, van het Verbond der genade met alles daarin begrepen, dus van al de beloften des Nieuwen Verbonds: volkomen zàligheid zonder werken, waarde of verdienste. Zaligheid louter en alleen om de volkomen genoegdoening van Jezus Christus eenmaal aan het kruis geschied. Immers, toen Hij aan het vloekhout des kruises uitriep: "Het is volbracht! Vader, in Uw handen beveel ik Mijn Geest", en het hoofd buigende de Geest gaf, heeft Hij daarmee het Nieuwe Testament en het Verbond der genade bekrachtigd door Zijn dierbaar hartebloed.

God wil hebben dat wij dat eren, bewaren, dat het in de hoogste achting bij ons is, dat niet achter onze rug werpen. Neen, maar als een zaak van de hoogste waarde, als een schat bewaren. Dat wij onze reinigmaking en zaligheid uit de genade Gods zouden zoeken in Jezus Christus. De liefhebbers daarvan - die zien dat dáárin de herstelling met God vervat is - zullen niet rusten voordat zij verzekerd zijn in dat Verbond der genade te zijn op- en aangenomen, en weg te werpen, los te laten alles waar God op tegen is.

Waar is God op tegen? Op alles waarin wij leven en steunsel hebben buiten God. Wat het is, is het. Zelfs bemoeienissen welke God aan ons besteed om ons uit de wereld te halen en naar Hem toe te trekken, wanneer wij daarop steunen en daardoor buiten God blijven leven. Hij wil hebben dat wij voor Hem openbaar komen als schepselen die buiten de bediening des Geestes, in een verloren staat zijn, die geen leven hebben buiten Hem en Zijn Wonderzoon.

Als Hellenbroek in zijn vragenboekje deze leer verhandelde, spreekt hij van de inwilliging van de eisen alsook van de beloften des Verbonds.

Wat verstaan wij onder de eisen des Verbonds? Toch dit: "Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die niet verlaat, alles wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn." Wat bedoelt Jezus daarmee? Mogen wij dan geen vader, moeder, broers, zusters, huizen, of akkers hebben? Ja, dat wel, maar Hij wil hebben, dat alles slechts bijzaak voor ons is en dat Hij de eerste, en de hoogste plaats inneemt. Zó bijzaak bij ons is, dat wij ons leven buiten God in Adam, waarin wij niet anders kunnen doen dan zondigen, voor Zijn Majesteit leren overhebben.

Dat doen wij niet van nature, maar daar Hij het in dat Verbond eist, moeten wij het maar bij Hem gaan zoeken. Hij kan werken, dat wij zo'n walging aan ons zelf krijgen, zó de dood vinden in het leven buiten God, dat hoewel wij van nature er op tegen zijn om in Zijn handen te vallen, wij gaan zeggen: "Zou U mij de eer willen aandoen om mij op te leggen wat nodig is!" Dat wij liever onder God gaan sterven dan buiten Hem te kunnen blijven leven. Zo maakt Hij ze gewillige onderzaten, waarvan wij lezen: "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heikracht". Daartoe is het Evangelie, waardoor verkondigd wordt dat God ons wil bezitten. Want bij een ieder is het van nature zo, dat wij niet behoorlijk inwilligen aan alle eisen des Verbonds, anderszins zou dat werk (want dat is er om rampzalige zondaars te herstellen) zijn loop wel hebben.

Ik denk hier nog aan een vrouw, die, toen zij onder het Woord kwam, niets anders hoorde dan de bereidwilligheid Gods en van Jezus die haar wilde zaligen, maar zij had geen leven. Dan moest er toch een oorzaak zijn dat het niet gebeurde, want God is geen God van ja en neen, maar van ja en amen. Tot op een gelegenheid, nadat zij dat weer vernomen had, thuis komend, God aanriep: "O God, ik kan niet rusten voordat ik eerst weet wat er tussenzit, want wat keert en weert al dat goede?" In die werkzaamheid en dat onderzoek, ontdekte God wat er tussen zat en dat was haar eigen leven, dat hield ze vast, ze trok nog partij voor zichzelf. Toen was het: "Oh God, zal ik dan door dat verdoemelijk eigen ik van U gescheiden moeten blijven? Daarop deed God ze de eer aan dat Hij het zwaard der gerechtigheid gebruikte, haar einde gaf in dat oude verbroken werkverbond, ze afsneed van haar leven in Adam, en wat zij in het Evangelie had gehoord, in toestanden en bemoeienissen had ervaren, geschiedde: God ging Zich uitspreken in Christus in zaligheid en leven. 's Morgens kwam ze dronken van liefde en genade bij Bogaard (de voorganger) aan, en begon uit te pakken, alles door elkaar: lachen, wenen, bidden, danken. Hij hoorde wel van Gods genade, maar hoe ver strekte dat? Zijn zeggen was daarom: "Ik begrijp dan wel, dat het met jullie heel intiem is, jij en Jezus, en Jezus en jij. Maar ben je er ook achter kunnen komen hoe God daarover denkt?" En toen was haar antwoord: "O ja, vrede, vrede, vrede".

Dat doet God. Waar wij onder God vallen en Christus ons opraapt en dient uit Zijn arbeid op Golgotha, daar spreekt God de vrede over uit. Daar gaat men over in het Verbond der genade. Waar men de eisen des Verbonds inwilligt, en men zich overgeeft aan God dat Hij doet, daar is men het ook eens met de beloften des Verbonds dat men zalig wordt zonder werken, waarde of verdienste, alleen om de genoegdoening van Jezus Christus. Christus is Hoofd over het Verbond der genade, daar heerst Hij als Koning om te dienen ten eeuwig leven.

Hier is dus sprake: "Dat alle paden des HEEREN goedertierenheid en waarheid zijn, degenen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren." Men zou soms deze gevolgtrekking kunnen maken dat mensen die de rechtvaardigheid en reinigmaking buiten zichzelf in Jezus Christus zoeken - inzonderheid die het gevonden hebben - alles voor de wind zou gaan, want over diegenen is toch de milde hand Gods. Ja, zo stellen wij ons dat dikwijls voor, althans ik wel. Want als ik mensen hoorde spreken over Gods genadewerken, al was het niet eens in toepassing, dan dacht ik: o, met die komt het wel in orde. En als ze spraken over kruis en druk, dan dacht ik: mens, hou je mond toch, want alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid. En als er waren die klaagden, terwijl zij verzekerd waren in het geloof - die in dat Verbond der genade waren op- en aangenomen - dan dacht ik: als mij dat te beurt zou vallen, dan klaagde ik nooit meer, immers: "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid!"

Ja, maar waaraan ik niet dacht? Dat het David was, die deze woorden gesproken had. Als wij kijken naar Davids leven, was dat zo: wat heb ik het toch goed, ja, want alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid. Toch allemaal goedheid en getrouwheid, mij gaat alles voor de wind. Is het zo geweest? Neen, helemaal niet. Toen Samuël hem in het midden zijner broeders tot koning had gezalfd, kwam al gauw voor de dag - in het verslaan van de reus Goliath - dat hij een man naar Gods hart was. Heel Israël zong: "Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden." Doch toen is zijn lijden begonnen. Saul is hem gaan achtervolgen, zodat hij geen rust meer heeft gehad in één der steden van Israël, hij moest zelfs naar het buitenland vluchten.

En hoe was het aan de binnenkant? Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid? Neen! Maar: "Nu zal ik één dezer dagen door Sauls hand omkomen." Alles was natuurlijk fout, verkeerd. Hij zag het toch zelf! Daarom moet het hartversterkend voor hem geweest zijn, dat, toen Saul bij gelegenheid hem weer najaagde, Jonathan tot hem kwam en sprak dat hij zekerlijk koning zou worden in zijns vaders Sauls' plaats. Dan zou hij, Jonathan, de tweede zijn in het koninkrijk en David koning, al was het dat zijn vader daar nog zo op tegen was.

Doch dat heeft David voortijdig ook niet kunnen bekijken. Er staat wel: "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid", maar de handelingen Godes zijn niet zo, dat wij, diepgevallen mensenkinderen, alles kunnen bekijken. In tegendeel! Immers wij lezen van David: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!" En in psalm 63: "Mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water." Juist in die weg, welke God met hem hield, heeft hij in nood en armoede tot God moeten roepen: "Zie op mij in gunst van boven."

Toch zijn het paden geweest van goedertierenheid en waarheid. Ja, want God wil Zijn Naam verheerlijken door Zijn werken, en de natuur van dat werk brengt met zich mee, dat wij hier wensen te zijn tot eer van Zijn Naam! Ja toch? Al zeggen wij, dat wij in onszelf alles tekort schieten, onszelf moeten verwerpen, niet tot eer van God zijn, maar God wil ons bezitten én bezetten én vormen. Dan zijn wij toch ook tot eer van Zijn Naam. Hoewel wij niet zelf in de weer zijn zodat wij kunnen gaan met een driedubbele kroon, zoals de paus, maar wij zijn een onderwerp tot eer van Zijn Naam!

Denk eens even aan Job; hij verloor zijn kinderen, zijn have, zijn goed, kwam zelf op de mesthoop terecht bedekt met boze zweren en zijn vrouw port hem aan: "Zegen God, en sterf." Zijn drie vrienden verdoemen hem, en zeg dan eens: "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid!" Dan komt Elihu, en wat zegt hij, terwijl Job op de mesthoop zit, in zulke ellende? Dit: "Gedenk, dat gij Zijn werk groot maakt, hetwelk de lieden aanschouwen." Dat konden duivelen, engelen en mensen zien. Hij was ook maar een gewoon mens, hij heette Job, hij was net als alle andere mensen, maar nu konden zij allemaal aan hem zien wat genade vermag. Tien kinderen stierven, have weg, goed weg, en wat zegt Job? "De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!", omdat genade hem bezette.

Is dat tot eer van Zijn Naam? Ja toch! Was Job zulk een mens? Neen, maar God bezette hem. Elihu noemt dat: Zijn werk groot maken. Dan is er te zien, wat God in het hart des zondaars teweeg kan brengen. In plaats van tegenstand, dit: "Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?" Telkens wanneer bij hem boven kwam van de mens, dat God hem als een vijand geworden was, dan is het einde telkens weer, dat het gezag van God de overhand behoudt, de heerschappij van Zijn genade, waaruit hij dan weer doorbreekt: zelfs als Hij mij doodde, dan zou ik nog op Hem hopen. Job is ook niet in de ellende blijven zitten! Hij heeft dubbel zoveel gekregen als vóór die tijd: zonen, dochteren, vrienden, bezittingen. En daarbij een schat aan ervaringen, dat God de werken Zijner handen niet in de steek laat, maar dat alle paden des HEEREN goedertierenheid en waarheid zijn.

Zo is het bij David ook geweest, want wat is het einde geweest van zijn weg van kruis en lijden? "God heeft gesproken in Zijn heiligdom; dies zal ik van vreugde opspringen." Hij behoefde niet voor de dag te komen met: ja, ik ben koning geworden, maar ik heb er voor moeten vechten, hoor, want die Joab was me een baas, en wat mijn mannen gepresteerd hebben! Neen, wát zij presteerden? Zij wilden David stenigen. Ja, alles was weg, vrouwen, kinderen, have. Maar in die nood zijnde, lezen we: "Doch David sterkte zich in den HEERE, zijn God."

Toen is God zijn zaak gaan richten, en is voor de dag gekomen: zó is het werk van God, goedertierenheid en waarheid. Hij verheerlijkte Zijn Naam, bracht openbaar:

't Geen uit Mijn lippen ging, blijft vast en onverbroken.

Dat heeft de uitkomst geleerd.

Inzonderheid zeg ik dat hierom, omdat wij geen mensen zijn, die in tegenspoed geduldig en lijdzaamheid betrachten. Alle paden des HEEREN zijn inderdaad goedertierenheid en waarheid. Dus als wij niets kunnen bekijken, al lijkt het alsof een ieder zo maar alle vuil op ons mag werpen, en in plaats van gunst van God te genieten het doelwit te zijn van alle ellende, dan nochtans in lijdzaamheid te lopen de loopbaan die ons voorgesteld is. Want indien het de natuur van dat werk in ons is, dat wij wensen tot Gods eer te zijn, dan is dat juist nodig. Wie weet wat de weg van God is? Hoe het moet? Neem nog maar eens een stuk of wat voorbeelden uit de Schriftuur:

Een Joods meisje was gestolen uit het huis van haar ouders en naar Syrië vervoerd. Nadat ze als een stuk vee op de markt verkocht was, kwam ze terecht in het huis van de krijgsoverste. Helaas had hij een kwaal waarvoor geen kruid gewassen was. Hij was melaats. Verschrikkelijk. Ja, dat zal dat meisje wel vernomen hebben, en gaat daarover praten met de vrouw. Ze zegt: "Och, of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet, die te Samaria is, dan zou hij van zijn melaatsheid genezen worden."

De vrouw praat er met haar man over, en de man met de koning. Het eindresultaat is, dat hij met een zwaar heir naar het land Israëls trekt. De koning geeft hem een brief van aanbeveling mee.: "Zie, ik heb mijn knecht Nááman tot u gezonden, dat gij hem ontledigt van zijn melaatsheid. Daarmede komt hij bij de koning van Israël terecht. Helemaal fout, natuurlijk. Maar uiteindelijk komt hij toch bij de profeet Elísa. Die zendt hem naar de Jordaan met de boodschap om zich zevenmaal te wassen. Dat was wel tegen zijn zin, maar het gebeurde dan toch, en .. gereinigd. Die man is teruggekomen als een getuige dat de God in Israël een levende God was. En dat meisje? Zij was wel als slavin verkocht, maar ze had toch dienstbaar mogen zijn, dat de Naam van Israëls God, onder de groten van Syrië, zelfs bij de koning genoemd werd. Zij was één, wier naam zelfs niet bekend is geworden. Maar wat doet dat er toe, als men wenst te zijn tot eer van Zijn Naam en tot nut van de naaste? Al is het in zo'n weg, dan kan er toch gezegd worden: "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid." Toch niet voor niets op de wereld geweest, maar tot eer van God.

Nog een ander geval. Paulus en Silas waren uitnemende knechten en dienaren Gods. Zij wensten het Evangelie te verkondigen in Klein- Azië, maar de Geest verhinderde het hun. Dus wat moesten zij nu beginnen? Daar, op een nacht, heeft Paulus een gezicht, een Macedonisch man bad hem: "Kom over in Macedonië, en help ons." Daaruit besluiten zij dat God ze riep om daar het Evangelie te verkondigen. Dus gegaan. Een schip genomen, overgevaren en geland. Toen aan 't zoeken naar die man. Niet te zien. Wel waren er wat vrouwen maar geen tempel of synagoge. Zij waren daar gekomen om te bidden. Doch geen man te zien. Ze konden niet zeggen, dat God hun tégen was, want een zekere vrouw hoorde ons, welker hart de Heere opende dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd, en werd gedoopt, en haar huis met haar. Doch er was ook een vrouw, hebbende een onreine geest, die reclame maakte voor het werk Gods. Daar had Paulus de duivel niet voor nodig, daarom gebiedt hij de onreine geest van haar uit te gaan. Het gevolg daarvan is, dat ze in de gevangenis komen, de handen geboeid en de voeten in de stok. Hoe zitten ze daar? Te mopperen? Wat voor kwaad hebben wij gedaan? Wat een land is dit! Geloof je nog dat wij hier moeten zijn? Neen, daarvan niet één woord. Maar - wat gaat er nu boven een goede consciëntie - zij gaan zingen. "En omtrent de middernacht baden Paulus en Silas, en zongen Gode lofzangen en de gevangenen hoorden naar hen". Dan begint de aarde te beven, alles schudt op zijn grondvesten, de deuren worden geopend, en de banden van allen werden los. De stokbewaarder wakker geworden zijnde, ziende de deuren geopend, is aanstonds gereed om in zijn zwaard te vallen. Doch op het zeggen van Paulus: "Doe uzelfen geen kwaad; want wij zijn allen hier", sprong hij, na licht te hebben geëist, in, en werd zeer bevende, viel voor Paulus en Silas neder aan de voeten, zeggende: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?"

Dáár komt toch de Macedonische man voor de dag. Wel in een heel andere weg dan zij gedacht hadden, want wie rekent daar nu op? Eerst gegeseld worden, in de stok en in de boeien, en zo terecht komen bij de Macedonische man? Wie heeft daar gedachte aan? Maar al is dat door zulk een weg gegaan, het werk Gods heeft er geen schade van gehad, en zij ook niet.

Maar al die wonden? Och, wat heeft Christus niet voor ons geleden? Die wonden? Medailles! Dat kan je wel voor Jezus over hebben. Zo kon zekerlijk gezegd worden: "Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid, degenen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren."

God maakt het zo goed met ellendigen, maar Hij handelt op Zijn wijze, niet naar ons inzicht. Want als het ging zoals wij het wensen, och, och, och, hoe zou het dan gaan? Vast niet goed! Ja, wel naar ons eigen zin, maar niet tot ons welzijn. Neem het nu eens in de natuur: laat er een moeder zijn, die zoveel van haar kinderen houdt dat ze alles mogen doen. Wat wil je? De suikerpot? De koekjesdoos? Hier. Wat is het einde daarvan? Flinke gezonde kinderen? Of allemaal in het ziekenhuis met een bedorven maag? Het laatste toch zeker. En van de dokter nog een standje erbij: ben jij een moeder. Is dat liefde tot je kinderen? Een liefhebbende moeder kan zo dus niet doen. Maar wij zouden wensen, dat God zo wel met ons deed. Hier maar genieten en in de ruimte leven. Dat gaat niet. Het is Zijn lieve wil dat wij als gepekeld worden, onder kruis en lijden. Juist door druk en lijden worden wij gestaald tot ons nut. Dat zijn de wegen Gods, die goedertierenheid en waarheid zijn. Aan het einde roemt men:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen...

Wij worden hier door lijden geheiligd. Onder kruis en het lijden, sterven en versterven wij aan al wat geen God en Jezus is. Dàt zijn wegen van goedertierenheid en waarheid, trouw van God, Zijn liefde. Hij weet wat goed voor ons is. Indien dat zoet is, wij zullen geen zuur ontvangen, indien Hij zuur nodig oordeelt, dan zal al ons bidden om zoet niet helpen. Laten wij dan het werk Gods en Zijner genade, zoals het in Jezus Christus is, maar hogelijk eren, en God laten regeren, en wij maar achteraan komen, ons aan Jezus Christus houden, die gezegende Verbondsmiddelaar. Uit Hem putten wat wij tot zaligheid en leven nodig hebben, en niet uit eigen verdiensten, of werken, noch omdat wij waardige mensen zijn die zo goed bekeerd zijn enz. Neen.

Als verwerpelijke schepselen, wier oog geslagen zijn tot God. Zijn werken eren, Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren.

Laat Hem besturen, waken,
't is wijsheid wat Hij doet,
Zo zal Hij alles maken
dat g'u verwond'ren moet.
Als Hij, Die alle macht heeft,
met wonderbaar beleid,
geheel het werk volbracht heeft,
waarom gij thans nog schreit.

Hebben wij ooit gehoord van enig kind Gods, dat zij zich hebben moeten beklagen aan het einde van de loopbaan? Neen toch? Maar die het zwaarste en het grootste kruis hadden, hebben het meest ruimte gehad wanneer zij het leven mochten verlaten, om dan te besluiten met: "Hallelujah, geloofd zij God." Het is toch zulk een lieve Jehova. Als het is, dat wij, die boos zijn, weten onze kinderen goede gaven te geven, en met onze kinderen soms doen, vierkant tegen hun natuur en aard in, omdat wij ze liefhebben, en zien wat tot hun nut is, toe, laten wij dan die hemelse Vader plaats geven, dat wij Hem laten regeren in alle weg en pad, zoals Hij het voor ons nodig acht. Wij weten toch niet wat goed voor ons is.

Niemand heeft ooit geweten hoe hij tot God bekeerd moest worden, evenmin weet iemand die tot God bekeerd is hoe hij verder moet leven. God weet het beter. Dan moeten wij het in Zijn hand geven.

Op ons pad ligt: "Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren" als een schat. De openbaring Zijner eeuwige liefde is boven alles verheven. Op ons pad ligt, weg te werpen al wat geen God en Jezus is. Wij hebben dus één ding te doen, en God doet dan wel al het andere. Dat is de inhoud.

Wat moet ik nog daarbij voegen? Dat de Heilige Geest dat doe, en het Woord dat gesproken is achtervolge en heilige, en geve dat wij dat bewaren in de zin onzer gedachten, om, wat er ook in dit leven voorkomt, wij zouden bedenken: op mijn pad ligt om Zijn verbond en Zijn getuigenissen te bewaren. God is een God Die regeert, maar Zijn wegen zijn goedertierenheid en waarheid, dus Hij handelt in liefde en getrouwheid. Dat Hij dan Zijn Woord nog aan ons bevestige en wij er de vrucht van mogen wegdragen ten eeuwigen leven, om Zijns verbonds wil, Amen.

Slotzang: Psalm 81 : 10.

Eert geen uitlands god;...

Zegen.

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen, Amen.

-0-0-0-0-0-0-0-0-